

Càsting

written by Joan Fonollosa | 26 d'agost de 2019

La situació política, a Catalunya i a Espanya, està esdevenint cada cop més a prop d'un punt crucial. L'Estat espanyol, com totes les estructures podrides per dins, manté una aparença formidable, com un monstre inatacable... fins que un dia passa alguna cosa, sovint imprevista, i s'enfonsa com un castell de cartes: més o menys el que va passar amb l'URSS. D'altra banda, el procés català s'està tensant cada dia més i s'apropa perillosament a una ruptura. La persistència de la gent d'una banda i la ineficàcia d'unes estructures de partit obsoletes i incapaces de gestionar-ho de l'altra, l'estan portant cap a un punt –usualment també imprevist– en què alguna cosa fa un “crec” i tota la situació es descontrola.

Tot trencament comporta un perill i si és descontrolat el risc que tot plegat acabi malament és altíssim. Posaré dos exemples perquè s'entengui: encara que no jugui a favor nostre, la transició post franquista és un exemple modèlic de com una bona gestió dels fets evita un trencament que semblava inevitable; en canvi una tensió extrema i mal gestionada va fer possible que Hitler guanyés unes eleccions democràtiques en un país tan culte com Alemanya.

Si Espanya s'ensorra és bo per a la nostra causa, naturalment, però un esfondrament descontrolat pot tenir conseqüències molt negatives també per a nosaltres si no estem preparats: només cal recordar el cas de Iugoslàvia; i no oblidem que a Catalunya n'hi ha més d'un i més de dos frisant per fer el paper de Karadzic i a Madrid hi ha un bon grapat de candidats a general Mladic (certament tots dos condemnats per crims de guerra, però vés i explica-ho ara a les víctimes).

Un trencament descontrolat a casa nostra seria encara més perillós, i si les dues coses es produeixen més o menys juntes, amb una forta relació de causa i efecte, els efectes

poden ser devastadors.

Cal doncs estar preparats i tenir la casa ben endreçada; en aquests moments, com ja vaig dir al meu article anterior, si no hi ha més cera que la que crema, cal continuar cremant la mateixa cera encara que faci pudor, però aquesta cera no aguantarà una estrebada d'aquestes característiques. Cal cera nova i amb urgència.

Un element clau, potser el més important, d'aquesta cera nova és algú que lideri de manera efectiva el procés: un "nou Macià" que aglutini tothom, capaç de ser votat per tots els que sortim braç a braç cada vegada que ens ho demanen, sense preguntar què vota el veí del costat.

Qui pot ser aquesta persona? Vet aquí la pregunta del milió. Com que en la meva vida professional he hagut d'aconsellar sovint sobre quina era la persona de l'organització més idònia per ocupar un càrrec vacant o de nova creació, goso fer la meva personal proposta. És, evidentment, una opinió personal i tan subjectiva com es vulgui; a més no dispo de tota la informació que seria necessària, perquè de les set persones que esmento només n'he tractat amb profunditat a dues i he tingut contactes més o menys ocasionals amb altres dues; de la resta, m'he de fiar del que he llegit i dels fets dels quals ens n'han informat els diaris. Però, sense falsa modèstia, crec difícil que m'equivoqui gaire.

Les persones que indicaré són les que a parer meu reuneixen les millors condicions personals per a aquest paper, però malauradament les seves circumstàncies són molt diferents, per la qual cosa no tots són igual de bons candidats. Per aquesta raó dividiré la llista en tres grups, i per no tacar (encara més) la proposta de subjectivitat, en faré el llistat dins de cada grup per ordre alfabètic.

El primer grup és el de persones lliures. Ciutadans que podrien assumir el paper demà mateix sense problemes perquè

(encara?) són ciutadans lliures a tots els efectes. En la pràctica aquests són els únics candidats vàlids ara com ara.

Joan Canadell: És, sens dubte, el líder emergent més potent que tenim a hores d'ara. Empresari d'èxit, això garanteix tres característiques molt importants: visió estratègica, capacitat organitzativa i habilitat en la presa de decisions. Els seus èxits amb el Cercle Català de Negocis i el recent "assalt" a la Cambra de Comerç l'avalen. Com a punt feble, no sembla tenir una organització potent al darrere, tret que l'ANC decideixi d'una vegada per totes de trencar una neutralitat electoral cada dia més inviable.

Jordi Domingo: El president de la Coordinadora de l'Advocacia de Catalunya i portaveu de Constituïm és un dels molts "grans tapats" que té aquest país. Home amb un discurs suau en les formes, però ferm en el fons, amb una bona visió estratègica i gran capacitat de creació d'equips, podria ser un molt bon candidat. El principal inconvenient és que és relativament poc conegut.

David Fernández: Comparteix amb l'anterior el discurs suau en les formes però ferm en el fons i una visió estratègica important –la foto de l'abraçada amb Artur Mas n'és la prova–. Com a inconvenients, la seva posició ideològica i una certa tendència a l'histrionisme –ai, la sabatilla a Rato!– que l'allunyen de la centralitat necessària per a l'eficiència institucional.

El segon grup és el de les persones exiliades. La seva situació els limita fortament la capacitat d'actuació i, per tant, s'han de considerar opcions a descartar mentre no s'hagi produït el trencament.

Clara Ponsatí: Una persona amb visió estratègica i claredat d'idees. Un currículum acadèmic brillant en matèria tan sensible com l'economia és un altre punt favorable. I encara que sigui políticament incorrecte dir-ho, el fet de ser una

dona és un valor afegit. Com sol passar en un currículum purament acadèmic, la capacitat organitzativa i de presa de decisions estan per demostrar.

Carles Puigdemont: La seva condició de darrer president que Catalunya ha pogut triar lliurement i la situació d'eurodiputat no reconegut el fan un candidat imbatible en termes de legitimitat i la seva acció política a l'exterior el fa el candidat més conegut en l'àmbit internacional. Com a bon periodista, sap com fer-ho per estar sempre en el centre d'atenció. D'altra banda, la seva gestió tant de la Crida com del Consell de la República fa dubtar de la seva capacitat organitzativa, i l'afer de la seva successió en l'alcaldia de Girona no suggereix gaire bona traça en l'elecció de col·laboradors. Afortunadament, sembla que això no li ha impedit triar un bon equip legal.

El tercer grup és el de les persones empresonades. La seva situació de presoners de guerra –que és el que realment són– els impedeix totalment la capacitat d'actuació i, per tant, s'han de considerar opcions a descartar; tanmateix són persones de gran vàlua personal i si “algú” anés a obrir-los la porta en el moment oportú, podria ser el desllorigador que ho fa saltar tot pels aires i que la situació està reclamant a crits.

Jordi Cuixart: Un altre empresari d'èxit, per la qual cosa val també el ja dit abans. A més la seva empresa encara funciona satisfactòriament malgrat la seva llarga absència, la qual cosa diu molt de la seva habilitat per decidir, la seva capacitat d'organització i, sobretot, de saber triar els col·laboradors. És l'únic dels presos que ha tingut la visió de no deixar-se atrapar en la teranyina dels partits, cosa que també parla a favor seu.

Carme Forcadell: Una altra dona, amb una aparença fràgil però d'una gran fermesa interior i una bona visió estratègica (“President, posi les urnes!”). La seva gestió al capdavant de

la millor època de l'ANC i en la presidència del Parlament l'avalen.

Idealment, si aquestes set persones, conscient cadascú de les pròpies febleses i de les forteses dels altres, fossin capaços de formar un equip serien imbatibles. Però això requereix de tots ells sense excepció unes virtuts que no són gaire freqüents en la naturalesa humana.

En fi, aquesta és només la meva opinió amb la informació que tinc. Cadascú que en tregui les seves conclusions.